

Johansen: Disse 3 Lovforslag, som her foreligge til Behandling, vare ogsaa fremme i Fjor. Vi naaede ikke at blive færdige med Behandlingen af dem i Udvalget, men jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa deres Indhold i Aar, da vi drøftede det med hinanden i Fjor. Hvad angaar Oprettelsen af Politi udenfor København, er det jo ikke vanskeligt at danne sig en Mening derom lige saa lidt som om Lønningslovsforslaget, men derimod er der et andet Spørgsmaal, som har voldet noget Besvær, det er Spørgsmaalet om Retsafgifterne. Her er det umuligt for Lægmand at komme til Bunds i Sagen, her maa man stole paa, at det Forslag, der er fremme her, er af den Beskaffenhed, at man roligt kan gaa med til at anbefale det. Jeg gaar i alt Fald ud fra, at det af den højtærede Justitsminister er saaledes gennemarbejdet, at det vil være tilfredsstillende, som det er her, og vil derfor ogsaa kunne anbefale det.

Det er jo rimeligt, at disse Lovforslag, som i Fjor ikke fik den Udvalgsbehandling, de skulde have, henvises til et Udvalg, som kan behandle disse Spørgsmaal til Ende.

Hermed skal jeg anbefale disse tre Lovforslag til velvillig Behandling.

P. G. C. Jensen: De Hovedhensyn, der skulle tages, naar man skal fastsætte Retsafgifter, ere paa den ene Side, at Retsafgifterne ikke maa være saa store, at de vanskeliggøre det for Befolkningen at søge Retshjælp, og paa den anden Side heller ikke maa være saa ubetydelige, at de give en vis Opfordring til at anlægge Processer og føre Strid med andre Mennesker. Der skal altsaa, idet man tager Hensyn til disse to Sider, findes en Vej, som tilfredsstillende i begge Henseender. Proceskommissionen har i sin Tid udarbejdet et Forslag om disse Spørgsmaal, og paa dette Forslag er det her foreliggende Lovforslag bygget, ikke blot saaledes, at man i Hovedsagen har fulgt det, men saaledes, at man kan sige, at det gennemgaaende er affattet overensstemmende med, hvad Proceskommissionen har foreslaaet, med nogle enkelte Ændringer og deriblandt den Hovedændring, at man her i dette Lovforslag ikke har optaget Bestemmelser om Afgifter for Tinglæsning af den Grund, at man har under Overvejelse en anden Ordning af disse Forhold end den, man hidtil har anvendt. Det er jo nu en fuldkommen Selvfølge, at der ikke kan være Tale om her at gaa

ind paa Enkeltheder med Hensyn til Spørgsmaalet om Afgifternes Størrelse. Jeg maa indskrænke mig til i saa Henseende at sige, at jeg finder, at Lovforslaget, som det foreligger, i alt væsentligt er anbefalelsesværdigt, og at det med Proceskommissionen som Forbillede har fundet Satsen, som gennemgaaende vistnok ville tilfredsstillende alle, der ere bekendte med disse Forhold. Imidlertid har jeg ønsket nu ved første Behandling at sige et Par Ord om nogle Enkeltheder, som forekomme mig at fortjene Opmærksomhed saavel hos den højtærede Minister som hos det Udvalg, jeg venter vil blive nedsat.

Jeg maa da tilstaa, at jeg finder, at det 4de Kapitel ikke er særdeles tilfredsstillende affattet. Det angaar Afgifterne for Eksekution og Tvangsauktion, og det bestemmes i § 21, at der er visse Tilfælde, hvor man ikke skal betale den Afgift, som ellers betales for Eksekution, og derom siges der, at i disse Tilfælde skal Afgiften kun være at betale, for saa vidt Afgiften kan faas af den, hos hvem Forretningen foretages. Det vil altsaa sige, at naar der gøres Eksekution for en Fordring, og man ikke er i Stand til at faa Dækning hos Skyldneren, den, hos hvem Udlæget gøres, skal Afgiften ikke betales. Maa jeg indskyde den Bemærkning, at jeg ganske billiger, at den højtærede Justitsminister har gjort en Forandring i Forslaget, saaledes som det forelaa fra Proceskommissionen, idet han kun har givet denne eventuelle Fritagelse i de Tilfælde, hvor der i Forvejen er afsagt en Dom eller en Kendelse eller indgaaet et Forlig under en Retssag, fordi der nemlig i saadanne Tilfælde er betalt Retsafgift for selve Domssagen, men at Fritagelsen derimod ikke kommer til at gælde der, hvor Eksekutionen foregaar efter en Panteobligation i de Tilfælde, hvor man uden Lovmaal og Dom kan gøre Udlæg efter en saadan. — Det, jeg vil gøre opmærksom paa, er: Hvorledes tænker man sig, at man kan afgøre det Spørgsmaal, og hvornaar kan det afgøres, hvorvidt man kan faa Afgiften betalt af den, hos hvem Forretningen foretages? Der kan naturligvis være Tilfælde, hvor man meget vel kan se, at man kan faa den, naar der er rigeligt til Dækning af Fordringen, saaledes at man altsaa kan vide, at der ved Forauktioneringen af de udlagte Genstande vil udkomme et tilstrækkeligt Beløb. Saa skal Gebyret betales, og saa er det Skyldneren, der kommer til at betale det. Men